

ADVENT 3. VASÁRNAPJA**C év**

1– 4 oldal

Olv.: Szof 3,14-18a – Fil 4,4-7 - Lk 3,10-18
 A Keresztelő tanúsága Jézusról

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

***Testvérek! Ha igazán készülünk
 egy nagy eseményre, egy nagy találkozásra,
 akkor az embernek össze kell szednie magát,
 mozgósítani kell az erőit,
 különben nincs szó készülődésről!***

***Az embernek talán meglepetést is kell szerezni!
 Bizonyos feltételeknek mindenképpen meg kell felelni!
 Az ember önmagának tartozik ezzel!***

Micsoda bölcs az Anyaszentegyház, amikor ilyen nehéz szakasz közepére könnyítő, az ember szívét örömbé borító eseményt is elhelyez! Nem egyszerű előkészíteni egy nagy eseményt!

***Ez a mai vasárnap, a gaudete vasárnap,
 az örvendezés vasárnapja!
 Kis vigasztalás, amikor önmagunkkal viaskodunk!***

***Az advent akkor ér valamit,
 ha az ember mélyen önmagába néz!
 Nem kis megrázkódtatással járhat,
 mert egyikünk sem tökéletes!
 Ma azt mondják, hogy örüljetek!***

***Mindenki örülhet, aki őszintén önmagába néz!
 Ennyi a lehetőségünk, nincs több!***

Ezután fogadkozunk, fogadkozunk, aztán valami talán csak-csak mégis sikerül! Az Egyház lelkesít bennünket, mert ha igazán keressük az Urat, akkor már ezek a kis sikerek az öröm aprócska jelei lelkünkben!

***Örüljünk!
 Örüljünk, hogy itt lehetünk!
 Örüljünk, hogy Istent kereshetjük!
 Örüljünk, hogy Istenhez tartozhatunk!***

Szentbeszéd***Mi mit tegyünk?***

Kedves Testvérek, vállaljuk-e ezen a mai vasárnapon ezt a kérdést? Ez nem kerülhető ki! Sehova se jut az az ember, aki nem teszi fel ezt a kérdést! Mindegyikünknek magának föl kell tenni ezt a kérdést!

Az Úr válaszol erre a kérdésre!

Rendkívül aktuális ez a kérdés, bár olyan Európában élünk, amely földrészen ez a kérdés elhalt! Vajon lehet-e Európában adventet ünnepelni? A kérdés költői, mert szíve mélyén mindenkinek lehetnek olyan vágyai, törekvései, hogy találkozzon az Úrral.

Az ember esendő

Az elmúlt hetekben többször is gondolkodtunk azon, mi is az ember legfontosabb dolga. Mindannyian egyetértettünk abban, hogy az ember legfontosabb tennivalója, hogy kibontakoztassa személyiségét, fölépítse saját életét! Ez mindegyikünk legsajátosabb feladata! Kérdés, hogy az ember honnan veszi ehhez az erőt? *Ehhez Isten segítségére van szükségünk!*

Európában más a tájékozódási irány! Amit ma adnak nekünk, az oda vezet, ahol tartunk! Az ember szíve mélyén jó és mindegyikünk szeretné valamiképpen átélni a maga jóságát. Szívesen halljuk azt, hogy jó ember, általában azt is, hogy az ember jó és igaz, csak hogy ***esendők is vagyunk!***

Ez az Isten nélküli világ az ember esendőségét mintha egyszerűen le akarná söpörni! Amikor az ember jóságát hangsúlyozza, akkor mintha tagadni akarná az ember esendőségét! Másképp nincs is magyarázat az összes gyarlóságainkra, gyengeségeinkre, bukásainkra, tévedéseinkre, mint csak az ember esendősége!

Az esendő embert Jézus Krisztus segíti az értékes életre

A mai vasárnapon eggyel tovább kell lépnünk!

Amikor feltesszük ezt a kérdést:

Mi mit tegyünk?

Ez a továbblépés!

A keresztény tanítás szerint az ember bűnre hajló természettel születik! Egész kereszténységünk alapvető törekvése, hogy az embert segítse abban, hogy gyarló, esendő természete ellenére értékes életet éljen! Ez az élet akkor valósulhat meg, ha elfogadjuk azokat az értékeket, amelyeket Jézus Krisztus fölkínált nekünk! Az Egyház küldetése ennek a krisztusi műnek beteljesítése, hogy mi emberek értékes életet tudjunk élni a magunk örömére, boldogságára!

Reális örömek

A mai vasárnap, az öröm vasárnapja ezt a kérdést feszegeti: tudunk-e örülni? Általánosságban is érdemes a kérdést föltenni, mert más a gyönyör, mint az öröm! Más az, amikor az ember feldobott és más az, amikor az embernek reális örömei vannak! Az Isten nélküli világ keresi a különböző szereket, mik azok, akik őt valamilyen elvarázsolt világba viszik, ringatják. Ezek tönkre teszik az embert!

Ma a reális örömekre gondolunk!

Segítséget is kapunk!

A fontos igazságokat

újra, meg újra el kell mondani!

***Az ember, aki teljes életet él,
akinek vannak reális örömei, aki boldognak tudhatja magát,
az az ember normális!***

A normális ember***Hányszor használjuk ezt a szót, hogy normális!***

Ennek üzenete az, hogy az ember normákhoz igazodik,
 olyan normákhoz igazodik,
 amelyek az embert megtartják embernek!

Az ember nem veszíti el emberi arcát!

***Az ember olyan normákhoz igazodik,
 amelyek szerint egymással összetartozhatunk!***

Örömeinket ebből az irányból gyűjthetjük össze!

Az örömünk oka

Az öröm valójában a mi keresztény világunkban az: örülünk annak, hogy Jézushoz tartozhatunk! Valóban örülünk annak, hogy mi Istenhez tartozunk? Van-e bennünk e miatt az öröm miatt olyan elköteleződés Isten mellett, Isten és ember közös műve irányában, mint sok más ember életében látható másfajta elköteleződésekben? Ezt a kérdést kell előtérbe helyezni: tudunk-e örülni annak, hogy mi Istenhez tartozunk? Ha nem, akkor mire való az adventi koszorú készítése, a karácsonyfa, hagyományok? Ezek is jelentenek valamit, *de azért az ember ezeknél mélyebbre ás!*

***Keresztény világunkban az az örömünk,
 hogy Jézushoz tartozhatunk!***

Az olvasmányok, az evangélium is az örömről szólnak

Advent 3. vasárnapján az olvasmányokban, az evangéliumban mindent az öröm határoz meg.

Az olvasmányban Szofoniás próféta vigasztalja a népet nagy bajában: Örüljete, mert van Istenetek! Bajban vannak, szorongatják őket! Na és! Ne gondoljuk azt, hogy a világ tenyerén hordoz bennünket! A világ olyan, amilyen. Annyiféle ember él ebben a világban, ennek a sokféle embernek az együttéléséből adódik az a sok gond és baj.

Pál apostol a Filippi híveknek arról ír, hogy örüljete, miközben ő rabságban van éppen a Filippiben ért megpróbáltatások miatt. Pál apostol Filippiben hirdette Jézus örömhírét. Ez sok ember üzenetét keresztezte, akik pogány istennőnek szobrocskákat készítettek, sok esetben ezüsből, aranyból. Az emberek egyre inkább Krisztus felé fordultak, a szobrocskák megmaradtak. Akiknek a pénze bánta ezt, azok fellázkodtak. Pál apostol bátorítja övéit, ne nyugtalankodjatok!

***Van Istenetek,
 aki megvéd benneteket minden megpróbáltatás idején!***

Ezeket a kérdéseket nagyon egyszerűen kell látnunk:

Tudunk-e örülni egymásnak?

Tudunk-e örülni annak, hogy egymást szerethetjük?

Tudunk-e örülni annak, hogy minden erőmet mozgósíthatom,

hogy minél inkább kifejezzem a másik felé,

hogy milyen jó, hogy ő van!

Valójában örömünk abból táplálkozik,

hogy úgy tartozunk egymással össze, hogy örülünk az áldozathozatalnak!

Ezáltal tudjuk még inkább kifejezni, hogy összetartozunk! Ha ezek és főleg az áldozathozatal hiányoznak az életünkből, akkor nincs az örömünknek oka, az örömünknek nincs alapja! Ezért kérdeztem azt, hogy örülünk-e annak, hogy Istenhez tartozhatunk!

A mai evangélium nagyon reálisan nézi ezt a kérdést. Keresztelő János a Jordán partján hirdeti az örömhírt. Tömegek mennek oda napokra fölszerelve. Ezek az emberek olyan hangokat hallottak, amely fény volt az életükben! Ilyenről még soha sem hallottak, hogy olyan Istenünk van, aki szeret minket! Ezek az igazságok mindenkit megszólítottak!

Keresztelő János kemény szavakkal fordult ezekhez az emberekhez, mert olyanok voltak, mint mi, olyanok voltak, mint amilyenek mindig leszünk mi emberek.

***Keresztelő a bűnbánat méltó gyümölcseit kéri az emberektől!
Ezek a gyümölcsök csak akkor teremhetnek meg, ha önzetlenné válunk!***

Csak az önzetlen embernek vannak gyümölcsei!
Csak az önzetlen embernek vannak olyan cselekedetei, amelyek építők!
Az önző ember kiszorul a világból!
Az önző ember nem él a világban,
ő a maga világában él, magának él!

Keresztelő János a hallgatók adott helyzetére figyel! Akinek két **ruhája** van, adja oda a másiknak! Akinek **élelme** van, ossza meg azzal, akinek nincs! Ezek praktikus tanácsok! A Jordán partján éjszaka hideg van. Aki jobban felkészült, vitt magával két takarót, hogy éjszaka ne fázzon. Voltak, akik nagy lelkesedéssel erre nem is gondoltak. Mentek és fáztak, ennivalót se vittek. Akkor itt a lehetőség, **osszátok meg!** Nem lehet úgy ott lenni, hogy az egyik betakarhatja magát, a másik megfagyhat! Nem lehet, akkor nincs közösség ezek között a hallgatók között!

Kérdéseket tesznek fel a vámosok, a katonák. Ezek adóbeszedők, meg zsoldosok voltak. A nép ezeket árulóknak tartotta, eladták a lelküket, meg az emberekkel való összetartozásukat. Egyszerű a válasz, amit kapnak! Nem azt mondja, hogy mindenki hagyja ott a helyét, akkor nem működne az élet! Hanem csak annyit szedjete, amennyi jogos! Ne zsarnokoskodjatok, ne raboljatok, hanem elégedjete meg zsoldotokkal!

A mai vasárnap felszólít minket, akik a világban élünk!
A világ nem szent, a világ profán!
***Jézusnak az a küldetése, hogy ebben a profán világban
legyenek szentségre törekvő, önzetlen emberek!***

Jézus nem azt mondja,
hogy meneküljünk ki a világból, nem lehet,
hanem a világban éljünk tisztességesen
és tekintettel egymásra!
Ha erre képesek vagyunk
akkor valóban biztonságban vagyunk!
Nem olyan nehéz!

***Biztonságban vagyunk, mert ez a gondolkodás,
ez a magatartás Istenhez rendel bennünket!
Egyedül Isten közelében tapasztalhatjuk meg ezt a biztonságot,
amely minden örömünk forrása is!***

+ A M E N +